

U posljednje vrijeme sam u više navrata bila u prilici razgovarati sa ljudima iz akademske zajednice. Da se razumijemo, radi se zaista o osobama koje se bave svojim poslom i koje nisu celebrity akademici koji se razumiju u sve, od rješena presude *Sejdić-Finci* do sastava prvih 11 koji će nas odvesti u Brazil narednog ljeta. Ovi sa kojima sam imala priliku razgovarati ne pojavljuju se često u domaćim medijima, mada se bave naučnim istraživanjima u oblastima od kojih bi ova zemlja, ali i svi njeni građani mogli itekako profitirati. No, njihovo stručno mišljenje rijetko traže kako predstavnici državnih institucija (čitaj država, entitet, kanton), tako i predstavnici medija. Njihova mjesta u kabinetima, institutima, novinskim tekstovima i emisijama redovno zauzimaju konsultanti i “vrhunski” eksperti za svašta nešto.

Ubjeđivala sam svoje sagovornike da su krivi jer su zatvoreni prema medijima i javnosti, da se trebaju boriti protiv mediokriteta koji su se etablirali kao eksperti u različitim oblastima...

Ubijeđena da sam u pravu čak sam i njih, donekle, uspjela uvjeriti da je do njih, a ne do nas... No, nisam dugo trebala čekati da me surova stvarnost demantira. Početkom augusta do mene je došao primjerak najpoznatijeg svjetskog časopisa iz oblasti onkologije *CancerWorld*, na naslovnoj strani slika dr. Semira Bešlije i veliki naslov *The sky's is the limit in Sarajevo* ili *Nebo je granica u Sarajevu* sa 10-ak stranica teksta o sarajevskoj onkologiji koja se poput fenixa podigla iz pepela i koja zahvaljujući, dobrim dijelom dr. Bešliji, predstavlja moderan onkološki centar. Priču sam podijelila sa drugaricom, a ona sa svim svojim prijateljima na *Facebooku*, među kojima je dobar dio novinara...

I onda je uslijedio hladan tuš... Danima smo prelistavale dnevne, sedmične, mje-sečne novine, gledale televizije, slušale radiostanice da vidimo da li je iko objavio crticu, vijest o ovom događaju (koji je u rangu toga da se slika jednog domaćeg političara pojavi na naslovnici *Time* magazina ili recimo neka bh. manekenka na naslovnici američkog izdanja *Vogue*). Niko ni slova, ni riječi... Primat su imali oni koji nam godinama prosipaju priču kako će nam “od ponedjeljka” biti bolje, zvijezde i zvjezdice koje se razvode, sastaju, svađaju jedni sa drugima i sl.

Vijest da je neko od naših naučnika ili stručnjaka uspješan u svome poslu, izgleda, nikome nije interesantna. Moguće zbog činjenice da se naučnici rukovode argumentima i dokazima za svoje tvrdnje, što je ovdje odavno zaboravljeno kada je u pitanju dijalog. Možda zbog toga što bi nam naučnici, opet rukovođeni argumentima, saopćili da nismo najbolji, najuspješniji, najpametniji što često o sebi mislimo, a po staroj narodnoj “ko istinu gudi, guda lom ga po prstima tuku”... Istina, gudalo nemamo, ali što znamo ignorirati uspjeh... Tuđi, naročito... **B**

Aida Delić, glavna i odgovorna urednica